

[Socialministeren.]

rømme, at det er fuldkommen rigtigt, at det ærede Medlem ved Behandlingen af en senere Lov har talt om en anden Refusionsordning og ved samme Lejlighed gjorde opmærksom paa, at man vilde foretrække mit Forslag til en Refusionsordning med Landet inddelt i 5 Refusionsforbund. (*Afbrydelse*: Det var ikke det!). Saa har jeg ikke udtrykt mig klart. Jeg vilde sige: ved Socialreformens Behandling har jeg ikke hørt noget fra de Konservative imod den Refusionsordning, der var opstillet, formodentlig fordi de aldrig har sat sig ind i den og derfor heller ikke har turdet kritisere den, medens de nu bagefter, da de er løbet fra det hele, agerer voldsomt sagkyndige paa Refusionsordningens Omraade, de Herrer, som aldrig har lukket Munden op i de 3 Aar, da Loven laa paa Rigsdagens Bord, paa noget som helst Omraade, fordi de ikke kendte til den. Var den ærede Ordfører for Forslagsstillerne i Stand til at gennemskue Refusionsordningen under denne Behandling, fortjente han et Monument, hvad han ellers ikke fortjener. Det Eksempel med Slagelse og Nykøbing kan jeg ikke svare paa paa staaende Fod; det siger paa den anden Side ikke noget som helst om, hvad der er retfærdigt eller ikke retfærdigt, før vi faar undersøgt Tallene bagved.

Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne svarede mig, da jeg spurgte ham om, hvorfor Folk saadan myldrede frem: Fordi Socialreformen kalder paa dem! — det var næsten helt teologisk udtrykt. (*Stein*: Det er rigtigt!). Det er en forbavsende Indsigt, det ærede Medlem, hvis Nummerbetegnelse jeg ikke kan huske i Øjeblikket, har paa Socialreformens Omraade. Denne Indsigt er ogsaa af ny Dato. Hvis den kun stammer fra Læsningen af „Børsen“, vil jeg anbefale det ærede Medlem at være yderst forsigtig. Socialreformen kalder paa dem! Ja, mon det ikke er de Steder, hvor man har daarlig Administration, hvad jeg efter den ærede Ordførers Udvikling forstaaer, at man i høj Grad lider under i Odense.

Nu skal jeg nævne et Eksempel, som er ganske betegnende. Jeg var for nogen Tid sammen med en Storgrundejer — jeg ser, de konservative Medlemmer lytter interesseret, ja, han var sikkert udpræget konservativ. Saa siger han: Det er noget slemt Skidt, De har lavet med den Socialreform. — Ja, ja, De læser vel Aviser, sagde jeg. — Det er ikke alene fra Aviserne, svarede han; jeg har en stor Karré paa Nørrebro, og sikke et Spektakel jeg nu har! I tidligere

Vintre behøvede jeg kun at sende Regning til Hjelpekassen, nu undersøger de hvert enkelt Forhold. — Der var altsaa Orden i Administrationen. (*H. Chr. Petersen*: Jeg synes, Ministeren før sagde, at den var daarlig). Ja, i Odense, men dette var ikke i Odense, det var i København, og her er der kommet Orden i Tingene.

Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne hævdede, at jeg havde stillet det Krav, at han Paragraf for Paragraf skulde nævne, hvilke Ændringer man ønsker. Det vilde være en fuldkommen uoverkommelig Byrde for det ærede Medlem, som jeg aldrig kunde finde paa at lægge paa hans i den Henseende svage Skuldre. Nej, jeg sagde: Naar man forstaaer Tingene, ligger i Virkeligheden bag ved hele denne Tale kun dette: Tilflytterspørgsmaalet, og: skal vi vende tilbage til den egentlige Fattighjælp i Stedet for Kommunehjælpen? Det var af Interesse at faa frem: Er det de Konservatives Mening, at vi skal vende tilbage enten til Hjelpekasseordningen — hvad jeg ikke kan antage — eller ogsaa til at skræmme de trængende fra at henvende sig til det offentlige om Hjælp ved at gennemføre Fattighjælp med Fattighjælps Virkninger? Det fik jeg ikke Svar paa, og det vil jeg gerne have Svar paa. (*Afbrydelse*). Nej, det er ikke værd at svare paa.

Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne var imod sygelig Humanisme. Jeg er ogsaa imod alt sygeligt, det er noget kedeligt noget. Jeg kommer her til at tænke paa det morsomme, naar man vil ind paa Humanisme, at hvis man vil gennemse Det konservative Folkepartis Ordførertaler — de kender jo ikke, hvad deres egne Ordførere har sagt tidligere — vil man finde, at den ærede Ordfører i Folketinget Hr. C. J. F. Sven paa flere Omraader gik imod offentlig Forsorg, fordi jeg var for streng, for inhuman, for skrap over for de forsømmelige Forsørgere, over for Barnefædre og forskellige andre. Det var altsaa ikke mig, der var sygelig human, nej, det var de Konservative, som syntes, at jeg var for streng. Jeg har altid været en Modstander af det, jeg kalder for Pladderhumanisme. Der findes ikke noget i den Retning i Socialreformen. Hvis den ærede Ordfører for Forslagsstillerne kan paapege Tilfælde, hvor der ydes Hjælp, uden at ethvert fornuftigt Menneske maa indrømme, at der er Grund til at yde Hjælp, skal det blive rettet, hvis jeg kan gøre noget til det. Der er aldrig nogen, som har beskyldt mig for sygelig Kommunisme — Humanisme,